

FOR THE FUTURE

Väljaandja: Tall. linna II Tütarl. gümnr.: „Kultuuriring.“
 Toimkond: E. Sommer, d. Helberg, S. Hussar, L. Semmelson.
 Aadress: Jaani tn. № 13. Tallinna.

ANNO 1932.

2AASTAKÄIK.

N° 2 - DETSEMBER.

„Aeg kaob kiirelt“ — raevalt saime asuda innuga tööle, kui on tekkinud vaherag jõulude näol. Kiirelt on voolanud ajamere semester. Helisevad jälle jõulukellad, tumakse jälle kupp ja kuusk — jõulusümbol, ja jälle tunneb noor oma südames pakitsevat jõulurõõmu.

Ha „Videvikul“ on maks soovi oma lugijaskonnale: „Häid jõulu Pühi!“
 „Hääd uut aastat!“

Epu 1230c

EESTI
 AKADEEMILINE
 RAAMATUKOGU
 Balt.

00-695

Toimetus.

Pühak ööl.

Hõik imelikult vaikne —
Püha rahu heljub
Vaid üle sinna ilma,
Tukkuva looduse.

Hõik vaikus rahus
Nagu äärmel, pöel —
Kuu kahvatub,
Täht vaevu vilksatub.

Ja korraga end
Avab taevasüla,
Kõik puistab alla
Soojust, õnnistust.

Naik' loodus — ent
On muulda laulu:
„Hm röömista,
Iul sündind lunastus!“

— Hety —

Veidi poleemikat.

Gustav Adolphi gümn. õppurkonna häälkandjas „hoit“ N:3 ilmus varjunime all Muitt alias Bötter arvustis „Videviku“ novembrinumbrist. Selle suure südiduse tunnuks, millega otsitakse seal vigu ja vääratusi, lubatagu öelda selgituseks mõni sõnake.

Muitti rahuldab ainult me ajakirja välimus, sisse aga ei pakuvat midagi „vilist iga üllatavat“. Muitt võttis Muitt, et „Videvik“ tahab pakkuda oma lugijas-konnale n. n. „vilist ja üllatavat“? Seda juhtmõtet pole me kusagil propageerinud, on vaid toonitatud, et „Videvikis“ kajastuks kooliele sündrnuks, õpilaspere huvi, soove ja arvamusi (vt „Videvik“ N:1 a 1931. avarina). Kui ta pole suutnud rahuldada Muitti nõudlikkust, siis on see paratamatus, nagu me „hingeliste tüdrukute lapsikud salmikused“.

Järgmisena võtab Muitt päevakonnale keelised konar-lused. Esimesel leheküljel haaranavat võhikutki sõnake „adress“. Muitt, meil on juba käni püsti ja vannume „alla — aga Muitt ometi usub, et see on „trüki vigu“, sest nii häbemata ta ka ei või olla, et paneb selle sõ-na me teadmatus arvele. Mis puutub aga „veste“ „Mõnda möödunud suvest“ avalausesse, siis pole us-sõna peali tarvitamine sel juhtumil „moodsate tü-tarlaste“ juures nii vanamoeline, nagu on seda „moodsate poiste“ ajakirja esikleheküljel sõnake „uulits“.

Nähtavasti gustav adolflaud ei oska taotleda kuld-set keskud, ning satuvad ummikusse üli- ja vana-moodsate sõnade ja vormide rägastikus, sest lha.5 (hoit N:3) ilutseb jäme stüliviga „teistest koollest“. Anname sõbralikult nõu: tarvitage „teistest kooli-dest“ või teistest koollest.

Muitt „ütles“, et „lugijaile on ant kergelt seedita-vaid palu, mis ei viiäi ainukse tähtsuse selles, et täidavad ruumi“ — aga armas Muitt, suvatseme loota, et „Videviku“ novembrinumbrist pikkes võttes Te ei arvanud sealt leida jalustrabavaid kunstiloid.

Muitt peab aga juhtima Teie tähelepanu mõni-gaile keelilisile probleemile: me ei asunoda -tud partitüüpi -tet vormiga, kuna me sel pole avnenud

sellakooste lüüdi tarvitamise suunas, teises nõuab
evima osast. käänat: „evivad ainukest tähtsust“.

Asume loogilisuse ja ebaloogilisuse vaatlemisele.
Kuidas nüüd mõista seda kõvalühpet toimetuse
avastamis? Ei suuda ju tungida hämarasse aasta-
tuhandesse, mis olnud kuhagi enne... Kristust.
Olen kindel, et teilgi puuduvad faktilised and-
med, millal hakati rüütlema aastaagu sigis, tali,
suvi j.n.e.

Nü võtab too halastamatu Muti peale ristõrjade
mõistatuse, kroonika ja spordi kõik „vesteked“, looned,
„laulukad“, „konspetiveed“ ja „interviueed“ üksikelt
läbi. Kas Muti siis tõesti ei leidnud mõnda vastuväi-
det tööga, et meil on tänaru olemas B. naiskond
või jäi silme vahele mõni loogiline „kõvalühpe“ rist-
õrnus.

Õnne kui saada nende arvustite aluseid kõigutama,
peab mainima, et Mutile vist alati on tähtsuseku,
kelle töö ja kelle nimi on seoses; ühtlasi ei tarvitaks
mii kompetentset allikaist saadud andmeid, nagu
Teil nad olid, avalikkusele tuma. Sureöö sonett“ kuu-
lub hoopis kõrgema mõtteleeruga „s. t. hingelisema-
le tüdrukule“, rääkijana seda oleis, seetõttu Te
kaastunne mulle ütlearime. Hüll aga avaldan kaast-
tunnet Mutile teatud süsimuutis, imetlen, et sellisel
pöid nagu Muti puudub arusaamine kirjandusli-
kust plagiaadist. Julgen meele tuletada ~~te~~ üht
„alupärandid“, millega esineb avalikkusele. Kas Muti
teab, kust tuleb võtta selle novelli originaal?

„vesteks nimetat“ Mõnda möödunud suvest“ arvu-
tamisel näib Muti mõtteleend käivat hoopis teist
rada kui autoril. Hui Te ei võtnud seda ajavite-
palana läinud suvest juumala pärast, mis me-
nutata siis kannuseit! Nähtavasti võite igas asjas
tõetava, kuid nüüd seisab ma dilemma es: sellas
otstarbek, armas Muti, ei loeta „videvikku“, vaid
„neelatakse Nietzsche parathustiat“. (Muti võljend
ta alupärandis „Kierke“).

Ilis puutub „konspetiveed“ kus ma peitvat end
„koolikarja seljafaha“, siis on sellas Muti vaatevinklist

väljudes vaja kirjandusliku geeniust, et valmistada puht fakte sisaldavast referaadist konspekt. Otsustades väljendi järgi "ei tihka vastu vaielda" pean mentima: Mutt, Te ei oma selgroogu! Süvenemata lugemisse vana harjumuse tõttu tahate vastu vaielda, kuid millele, see jääb ebamaaraseks. Selletõttu on ilme vahele jäänud kirjandusajalooline vasting aastaarvudes (1881 pro 1821), mis ei sõltunud õpetajad, vaid on eksimus ümberkirjutamisel. See tõik lasub olitada mitte erapoolitult kirjanduslikust lähtekohast suunduvat arvustust. Huid - sine ira et studio!

Et Te Polixena vaimusünritistega, kuidagi võite rahulduda on meie suureks plussiks.

Paraku jääb veel kõnelda "laulukrestest" ellik luuletistest. Kuu mad on Tee arvates "algajalikeud, tütarlapelikult, sentimentaalset", süiski peate tunnustama, et "Videvik" kui õppurajakiri, andes ruumi oma moortele luuletajatäridele katsetamiseks, võib tulevikus saavutada paremaid resultate olime ju esimeste vagude ajamisel. Ent Teile soovitav jätta oma juba niigi sisurikas ajamias anektoodele määratud kohad kas tühjak, või asendada nad mõne "algajaliku, pointiliku luuletisega" — see oleks süiski parem, kui esitada nalju, mida me lugenud juba ammu ajalehis. Luktumise aja, kui need ongi algupärased, tunduvad nad labastena ja sageli annab pead mürda, kus antud palas õieti too maljasoon peitub. Või ei suuda moodsad tütarlapud moodsate poiste ultramoodsast naljust aru saada, teinekord vahel suvatseksite juure lisada vastav märge, kus tuleb naerma hakata. (Mait. Noit №3)

d. Semelsooni karikatuurid kahjuks (või õnneks) on leidnud tunnustust laimamis ringes.

Hokusevõttes Mutt ütleb, et ainukesena väärivad tähelepanu need ja karikatuurid. Palun, mida mõtlete siis nüüd nistete all, kas "nisteid" või?

Süiski peab Mutt meid tunnustama, või vähemalt me tõkkeid purustavat väljendumistahet, mis ei tohi loiduda, vaid suureneku liha". Seisame jälle mõistatuse es mitte taibatus, kas meie loogika lonkab, või Mutt oma teeb, kõvalhüppeid". Kahjuks

on luult oma õpeldine arvustise kõrgusomad meit-
itud liiga keerulise mõttekonstruktsiooniga loomusse
ja meile, kui lihtsate tingimuste tütarlastele, kelle meil
olevad energiad mingisuguse "kõrge" muundamisesse,
jaab arusaamatuna see võlis soov.

Peab ütlevat, et luult arvustamused me ajakir-
ja pole lähtunud õigest seisundist, vaid lähtunud
kõnnata paralleelse kummutatuse "kõnnata" kaotleva-
te suukirjade ja "võltsimise" vahel.

— Erica Sommer —

Luutekond läbi talvise looduse.

On aasta ^{üle} enimes päev. Looduski on lõmbunud tal-
lisse talviseesse, tahes nagu näida järgneva aasta
vastuvõtu, pidulikumana, nagu mõjuda inimene röö-
muslikalt, unustuse viies argilise murede ja mornusega.
Tõesti, too lumevõlv, kerge, puhas ja õrn mõjustab
"meeldub, ülevast". Tahaks, eemalduda inimest, olla
kõrdsi, millegi puhta, rikkumalaga! Looduslaps,
vaid loodusele elavuid, võib tõesti pidada õnnel-
likes, juuadab ju iga aastaeq endas nii palju ilu
ja rõõmu.

Sõidan läbi metsa. Hümnaalgi pool, teed siru-
tavad kuuend, oma kroone kõrguste poole. Tüll-
tüll-tüll, helisuvad kuljuend. Krubisek lumi saanija-
laste, kelle põlise kuuend sulab samavärvilisse
taustale. Norkab hobune ninaõõrmeist härmatilt,
säatendab lumi kuuvalgusel. Väikus, mida segavad
vaid saanijalaste ja kuljuste helid. Sii hää on
vaadelda puid, õrna liimekorruga kaetud, mõtle-
mata midagi! Võiksin sõita nii igaviku! Tuul ku-
rub nii pehmelt, õrnalt, nagu kallistaksid mind
ema armastavad käed... Salan nappub, väriseb,
hüüb nagu ääritus rõõmus, heliseva krudihaga
meelates kilomeetreid. Tuul ruhiseb kõrvus, saab
vallatus rõõmus juuksesalku, poeb sisse kelmikalt mant-
linna vahelt. Näid valdab mindki rõõm. Si tunne

külma, vaatlen vaid lumerohtu uppuvaid puid.
Need näivad nagu üle külvatud seemendega, mis
sätestavad ja särasad nagu laste silmad jõulu-
õhtul. Midagi kirjeldamata ilusat on nois üht-
lase lumekorraga kaetud puudes.

Mets vaheldub lageda väljaga, ses on vaid
lai, tasane lumevali, taga — tume, tihed mets;
sarnuti nagu mu elugi: kihutades vastu vabadu-
sele, õnnele, jätan selja taha kõik möödunu!

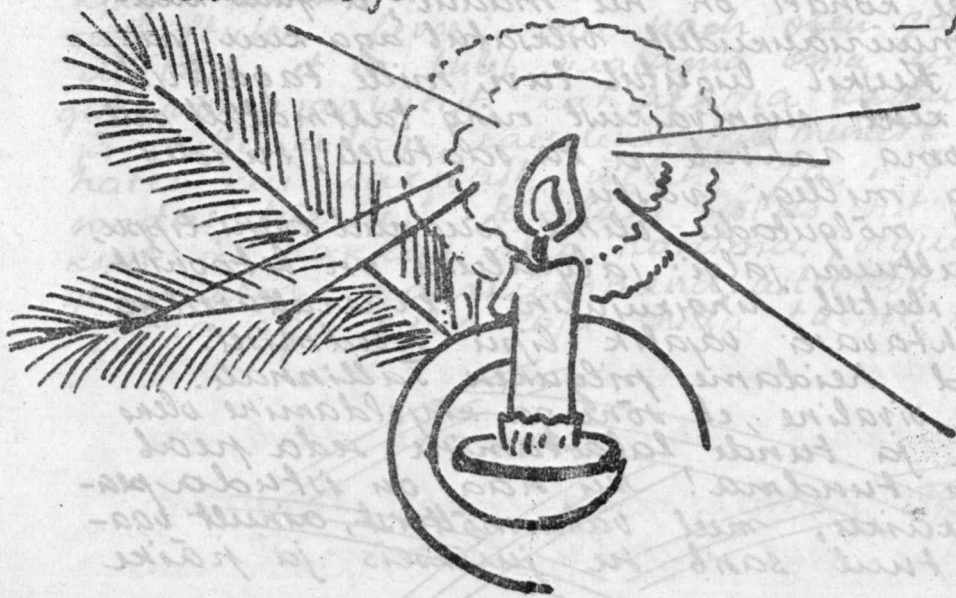
Huuvalgus annab lumele sinaka tooni. Seal vaat-
ab ta alla, tumedalt, kuldtäpega üleilvatud taeva-
võlvilt, valgustades oma sinaka valgusega uinuvat
ilma.

Üksik tuluke metsa serval vilgub, vilgub ja kus-
tub nagu inimeselu aegade otsatuse merre. Tee-
äärse talu aknast sätestab rõõmus tuluke.

Aknale ilmub inimene siluett. Kusi huvitavad
on kontrastid: kollakaspunasel foonil must pro-
fiil, raamina tolle ümber must-valge triibuline
mäjasin, mis omakorda ümbritsetud sinakas-
valgest sätestavast lumevaljast. Seda vaadeldes
melnub uhke jääloss lapsena loetud muisten-
dist.

Ikka edasi sõidab hokune! On aasta esimene
päev. sõidan läbi metsa. Tüll-tüll-tüll-tüll
helisevad kuljused....

— A. —

Retk Pikka Hermannii.

Päike kõrvetab keskseisvise kuumusega, kui astun riigikogu vestibüüli, kus teenistusvalmis šveitsler mind juhib Toompäa vaktkonna ülemale juure. „Onis võimalik tõusta Pikk Hermannii torni ja heita pilguke Tallinnale?“ Iluudugi on see võimalik, ja nimed huvivõimelise päevikuisse kantud, algame tekkonda üle riigikogu hooviilutise torni suunas.

Pikk ja vaeraline on torni keerdtrepp, kuri umbes $\frac{1}{2}$ tekkonna järel on peatus ja üks vaktkonna sõdureist võtab kaane mingisuguselt avauselt. Visaned tõrviku avausse, haarab südant hetkeline hirm, sest silmale selgub lõpmata sügav koobas torni jalas, mis pealt koondub kaevu suuaks. Hirm moondub aga vihaks, kui kuuleme koopa ülemasolu tarvidusest: nimelt ölnud see ordoaegne pünapaik, kuhu visatud karistusalline toiduta siluma. Tähtmatult kerkib kütumus, millist patku pidiid küll korda saatma meie kauged erivanemad, olles sunnitud ehitama võõra nuudi all kanth, kus hiljem püneldes suna.

Ent jälle jätkub tõus kitsast trepest, mille üksikuid vahetkohil tuvid endale pesad valmistanud, heud mui-du nii väikesed linnud ehmatavad tihti mõtteisse süvenenud vahimeest, kui see videviku tunnil tult riigilippu alla laskmast. Süngel on tulla kitsal rivi-trepi, kuna see kohati on nii madal, et peab küüru tõmbuma; müüriaukudest vilksatub aga kuu ja pilveragaraid. Heskil liigutub tuvi, mille tagajärgel variseb krohvi keset sumbraikust ring tähtmatult peab ta mõtlema oma rahvale ja ta osatusele, tundes pakitsevat viha millegi vastu.

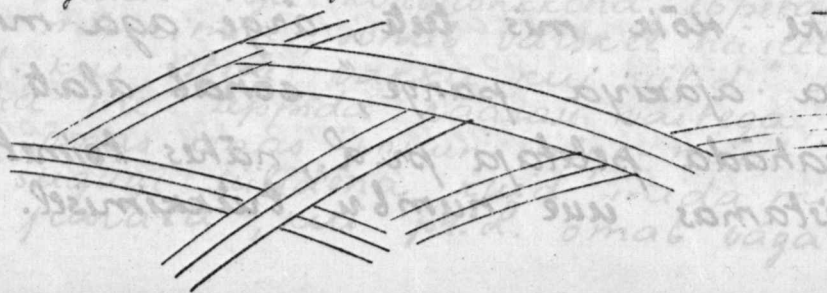
Nii mõtteid mölgutades olime jõudnud torni tippu, mis kannab kultuuri jälgi: jalgaalune on betoonist ja keset seda ilutseb ringikujuline terrasrattakesega instrument, nähtavasti vajalik lipu seadmisel.

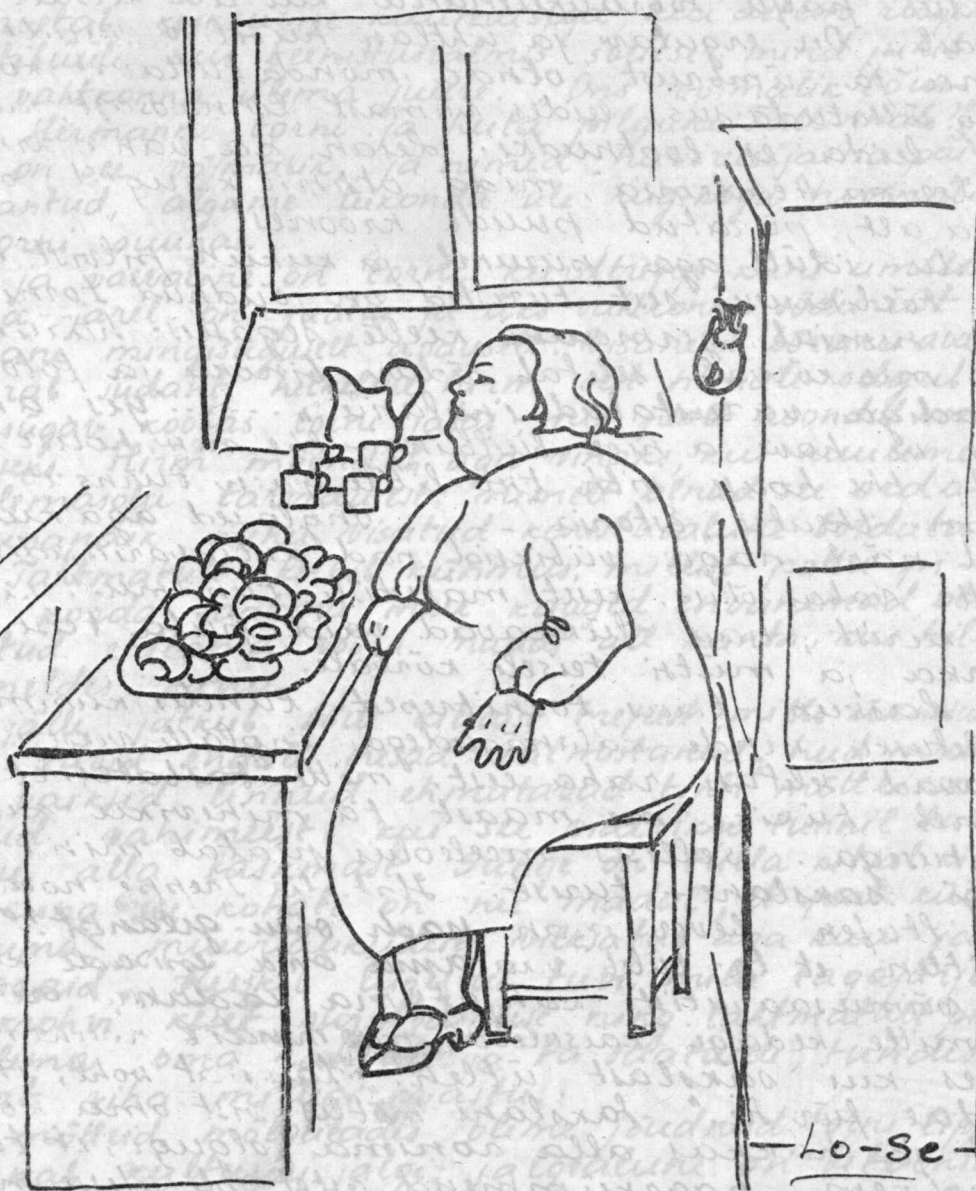
Ja nüüd heidame pilguken Tallinnale. Vaade on nii oivaline, et sõnuga kirjeldamine olens vaati tõeduse ja tunde labastamine, seda peab ise nägema ja tundma! Nii häa on istuda plaale väntavat eäikus, meel vaba mõtteist, aihult baadata, kuna tuel saib see juuratsis ja päike

tundub palju võbralikumana kui all kitsail tä-
navail. On ergutav ja ühtlasi huvitav vaadelda
linna ja ümbrust, otsida mõnda tuttavat kohta,
ning üllatada siis, leides viimast linnaosast, kuse-
seda leida ei lootnudki. See on ka vani nimis
„Videviku Akademia“, mida otsisin kaugel, omi-
minalt, püüatud puude kroonest.

Suu idüll aga puruneb ja kukub pilvist ta-
gan kõlkkusse, sest turistid on jõudnud torni ja
õhku sumiseb germani keelte segaseid häälitsusi.
Otsi mu kõrval seletab sõdur binokli ja fotoapa-
radiga varustatud inglase „..... yes, and
here we have a nice building - the new house of
E.H.H. the house with two little gun turrets is called
myan theatre „Estoria“..... Ingliseid aga kuule-
vad näol, nagu viibiksid nad antikvariaadis, aga
mitte vabas õhus, keset mälestiste, tundmu. ja rü-
löö kerist; nad liukuvad vaid piibu teise in-
murka ja müüki teisele kõrvale.

Laskun taas tornitrepist, tundes kummalist
meelutust nende kalinägudega inglaste vastu, kes
võtavad seltsi raha eest, mitte taibates, et neil
avaneb tükike me maast, ta mineviku kelva
saatusega. Sellises meeleolus peatab minni tüli
keegi sakslane - turist: „Hut die Treppe noch sehr
viele Stufen, bevor man nach oben gelangt?“
Mõtlen, et ta tuleb vaatama oma emade kuna-
gist võimusaavutist, rahjatsema kadunud aegu,
ja mitte kedagi käisoleval mu mündil rohkem vii-
hates kui sakslast ütlen: „Ja, ist wohl, insbe-
sondere für Sie.“ Sakslane mõtles vist oma kõhu-
kust ja hakkas alla ronima, olgugi, et tal kõi-
ge rohkem paarkümmend astet oli ülesse minne.
Mina aga tulin koju - süda tulvil kibedast tunde. t.

—Lo—Se—

"Tehke kõik mis teie, ärge aga mind
ninna ajakiya pange," sõnab alati me
näljahäda peletaja pr.d., nähes toimetust
higistamas uue numbri trükkimisel.

Psühholoogia tund.

Tahaksin näkida pühapäevalisist hetkest hallit voolavas koolipäevade ja tundide reas, millisest üks igavam kui teine. On ju igas õpilases individualistlikke jooni ja sellist ka igal oma lemmikusel, kuid usun, huumorist ei ütle keegi ära ja lõbivalt naerema pabivatades ununeb kindlasti, kas minu me töö oli 2+ või 3-

Nii on meil tarmukas, temperamendikas ja huumoriküllane õppejõud pr. d. kelle tunnid alatast rõkkavad naerust ja kes tahes või tahtmata veetleb sind kuulama, kuna oskab võrdlemisi kuiva ainet vürtitada nii eluliste ja teravmeelsete võtete ja ütelistega, et sageli sa unustad imerommel isegi haigutamise, kellavaatamise ja suled pingi all lahtioleva juturaamatu.

Sügis-, ööti talvepäev oma tinaraske hallusega on masendav. Klassiaknast avaneb vaade võimaldäikivale trammiroopale ja tahtmatult kuuled trammide lõigevat müra. Kell on kõlisenud. Eluröömsamadki tütarlapud istuvad kuidagi flegmaatiliselt toolivõrel ja vaatavad veriste, vidukil silmaga ei kukugi isegi lärmitegemine on unustatud.

Klassiüks on pilukil ja sellest poolest sisse minikudiline maisekogu, kes omab väga elavat ja liikuvat nägu, avarat otsaerist ja musti juukseid — me psühholoogia õpetaja.

Vaistlikult igapäev kergitab end, kuna tagumistes pinkides istujad end sellest kohustusest ei lase häirida. Üks sorib kusagil laokili lehtedega vihikust. Teine püüab kolmandale selgitada mõnd psüühilist nähet, üldiselt aga on vaiks- ja unisevõitu.

Pr. d. aga, kelle ajule ja seitsmele meelele ei mõju maddal-ega kõrgrohkond, lõpetanud puuduyate märkimise, rõvab värskel hüüel: "Voh, müud kui istute vakka kui sülid." Hüüduki ei taha me leppida säärase väitega, sest usun, et me omas renas pruun-valge-müst ürbis ei mäi sugugi sülidena, kuid mida me saame rinna parata, kui pr. d. omab väga kõrge-

lennulist fantaasiat ja huvitavaid kõnefigureid, ning "astuvaidlemine" oles asjatu.

Alge siis õpperaie selgitamist: tänasel tunnil käitluse võttriitrioon ja appertseptrioon.

Üra riialast, tingituna pr. d. katsub selitada kõiki nähteid kodus kui ka koolis definitrioonidega filosoofia valdkonnast. Räägib, selatab, illustreerib ja kui mõni siis julgeb künda, et milline see definitrioon oli, kõlab vastus: "Vaata, püdi li ole jälle suhu pandud. (Maal muutub kuidagi võnaks) Ah, mina ei armasta teda püdi suhu panemist, aga see ole mõne kiina keel! Paluks, mis on appertseptrioon?"

Vaikus...

"Kõik peavad mõtlema! Pole see ühtegi kü, et üks patuoinas on see ja teine istuvad Rab-nami süles."

Keegi keisagil klassinurgas tõstab arglikult kätt, et see lasub selle taks langeda. Õpetaja aga on seda märganud ja rõnab: "Kes seal vehkis kõpaga? Tohoo ime, kas peab siis klassi ri julguetroppe kaasa tooma!"

Nüüd peab õpilane, kes omab ka samas klassis õppivat öde, ette lugema kodus valmis-tatuid nähteid, kuna ta aga eitab vabandusse, et olevat ölnud haige, lausub pr. d. noomivalt:

Tohoo hulle säh, kahi öega ja üks öei saa teise rest suurt varvastki liigutada.

Bahetsal on keegi energiliselt zistikuteerides hakanud midagi selitama oma pinginõab-rile. Mõnin kostub pr. d-ni, kes nüüd teotseb prilli rinale seadminga, et veenduda, kas too patuoinas kuulub keskfronti mõi istus ta "Kamzatkas" ning see üha selitab, paraja mädala moodiga hääles:

"Pominge kodus. Öriti see keskfront, seal on suured lobasused. Nõhte oma ette, ja koiva-õsdamine, see on teile meelt mööda."

Et õpilane prillide suhtes, mis omavad ainult
ainult ühte klaasi, kahtlust ei tekiks, nagu näes
ainult üns silm ta selgitab keda püühihilist
õeldus ta fikseerivat nii, et kujutlus langeb
kollasele täppi ja ajus tekivad siiski selge kujutus.

Ürnu aja pärast ta leiab „keskprondist“ lõbu-
saloomulise, räharpäise tütarlaps, ning annab
talle aivotriatseerida „kollane rüü“. Õpilane räägub
algamööda püsti, kaatab ringi ja pikapeale ütleb:

„Rohkem ei meenu, kui jaapani naine.“

õp.: „Jest on vähe!“

õpil.: „Ma ei saa öelda aru.“

õp.: „Ika veel. 5000!“

Teletus algab uuesti, pr. d. soovib ajukolkaas ja
toob meeldavale küll prantsuskeelseid sõnu, his-
paaniakeelseid lausmeid ja itaaliakeelseid värsse.

Mainitud õpilane loobus, et ehk nüüd
jätkan ta rahule, on jõudnud istuda.

Hostub aga jälle:

„Si. Tuli pole asi ika veel selge. Ah sa armas
taevas, ma ei saa ju võtta liinaga ja va-
lada teile suhu, et vaadake, sin pudelis mit
on aivotriatsoonid. Si saadate! Paluks, mit
on nin, pool pliaatrit punast, pool sinist.
Ma ütlen: pliaatrit on pool punane, pool sini-
me. Mis see on?“

Heegi annapoolist reast tähendab midagi,
millele pr. d. õhinal reagerib:

„Ah, sa armas taevas, misnaguud minatan-
gaid te olete. Kas ma pean tule suukorvid
kaasa tooma?“

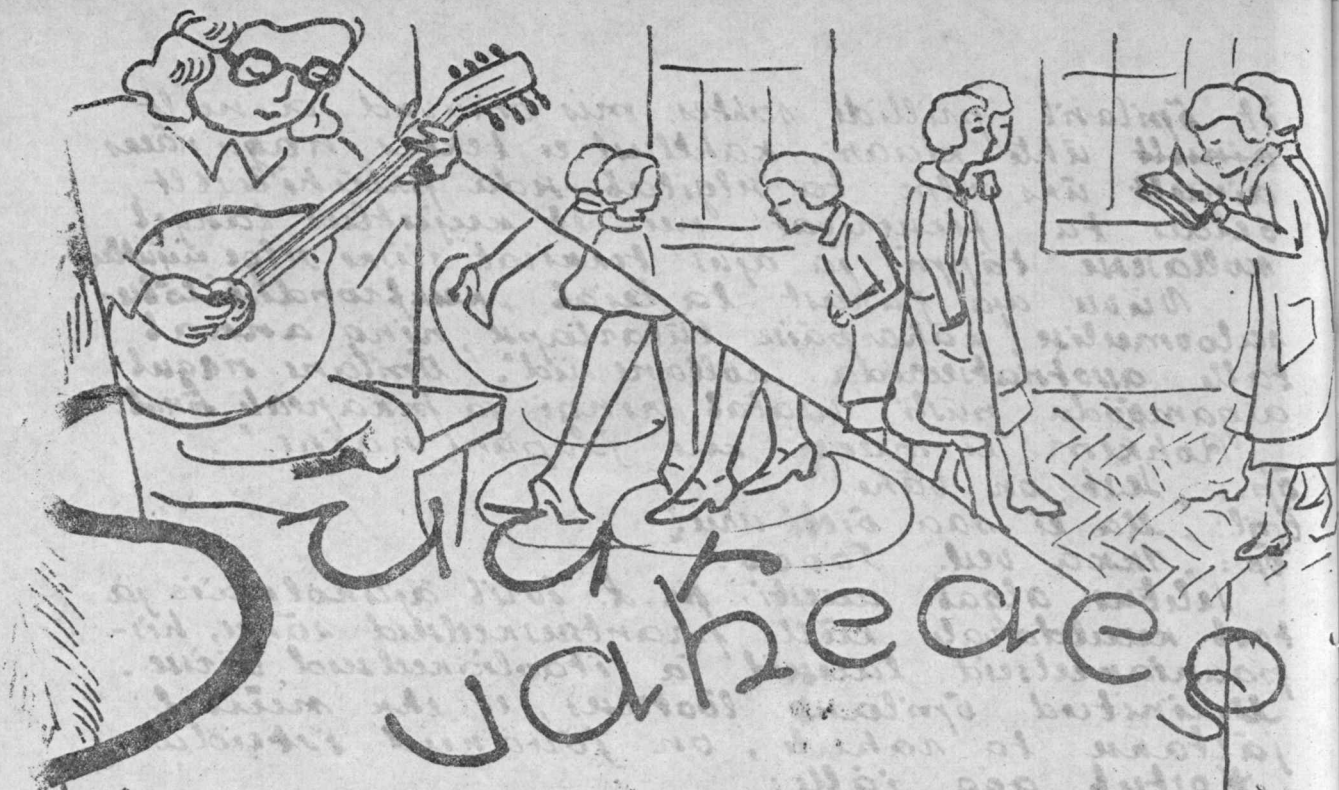
Õeldanu: „Aivotriatsoon.“

„Kas see on aivotriatsoon? Si ole. Mis see on?“

„Hell“ — hõisatakse kooris, sest tõesti helisub kell.
kuna aeg on märkamatuult kulunud. Hõigil
on naeruvine näol ja taju on saamataud
kogu päevaks.

Pr. d. tõuseb, heidab käega ja rühkib pikil
sammel klashit.

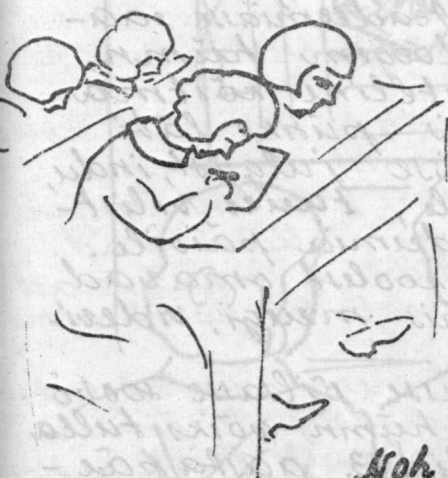
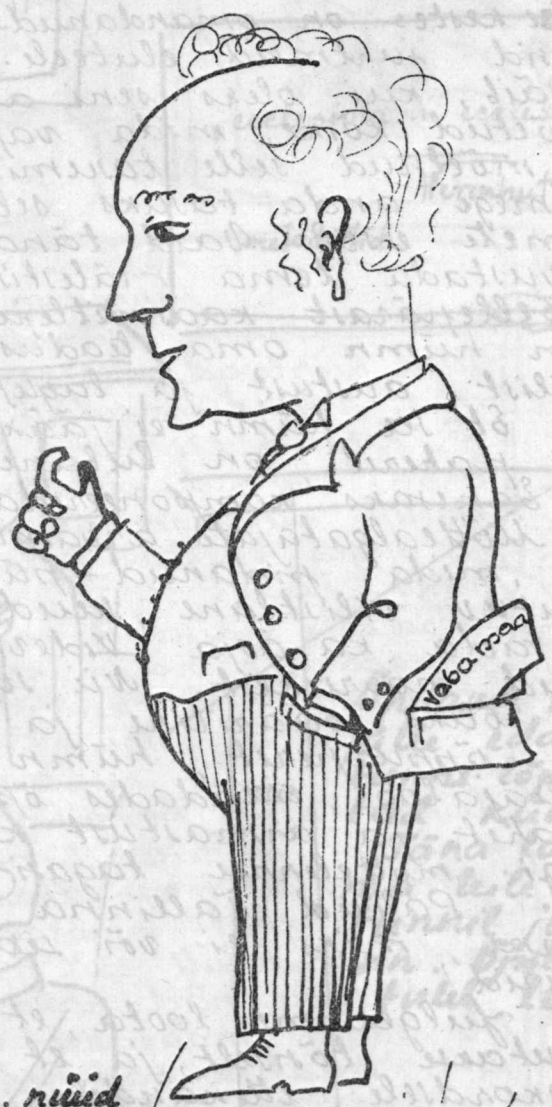
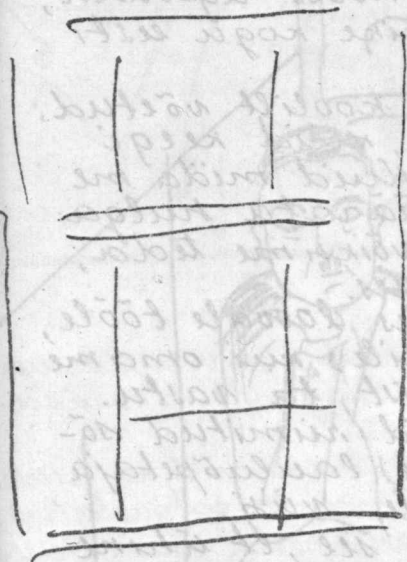
— Polixena. —

Huuldub tuttav kellahelin, mis paneb õpilased ü.b. kl. pärast vaararikast tundi hingama kergendatult. Algab vahetunnile omane kõra ja sumin. Ilõningaid lahkub lohisedes klassist, et sirutada väsinud selgi, kuna teisi vutleb „tuvarokigu sai“ all söögisaalis.

Jumbunud klassiohus vibreerib juba pühapäevise loolund, mis on nakatunud tütarlapsisse. Teadmata kust, on tekkinud lõhus mõte: algab massiline laudade ja toolide kihutamine tahasteina – et jääs raba ruumi. Üks kõrgejalgne kaasvõitleja „hangib“ koridoris jalutava tütarlapse L. K., kellel juhuslikult kaasas mandoliin. Ta liitakse vägisi temperamentseist õpilaskäest istuma õpetajalauale. „Tõmmunud“ veidi mänguriista osutab publiku peenemistulius ta repertuaari parimale „Muimuste valtsile“. Hallooga tormatakse tantropörandale kerutama jumalikele valtsile. Kui nüüd tuleks korrapäidaja õpetaja, keda eriti peab arvestama ü.b. ta kindlasti hüüaks: „Täevas tuli appri, mis süis lahtion!“ Kas juulipäevad või veebruarimäss. ja leidlikud ü.b. tütarlapud vastand, et on vaid detsembri nädalad, juba värvivad mängija käed ja tantsumamm muutub lohikivaks. Kella helisedes sirutatakse voimlaste ja klassi jääb ainuke karistatav kaasvõitlelane – mandoliin.

ER-KA.

„Noh..... nüüd /
..... tulge Teie näida- /
ke mis Teil süs on..... || kuid just | sel hetkel
ollakse viti süvenenud joonistamiseks, sest keegi
ei taha olla see „Teie“.

Õilis üritus.

Juba on möödunud 13 a. meie kooli tegevusest, millise kestes on omandanud kaunike kogu Eesti tütarid juhtmeid eluteele.

Näib, kui oled seni ainult koolilt võetud, on võetud kõike, mida vajatud, kuid keegi pole mõelnud selle taastamisele. Kuid mida me võiksimegi anda tasuta selle määratu hulga teadmete eest? Vaid tänada võiksime teda, jäädvustada tema mälestist sõnus.

Sellepärast kaarvõitlejad, üles loovale tööle, loogem hümn oma teadustemplile, kui omame väärilist austust ja lugupidamist ta vastu.

Et see hümn ei jääks vaid riimitud sõnaks paberil, on lubanud me lauluõpetaja hra. Enneks komponeerida talle viisi.

Mõttealgatajate arvamus on see, et ühine laul, mida pidanud pühaks juba hallis- muutu vilistlane, suudab lipukirjana vaimustada ka äsja videvike teademiisse saabunud noorukest. Nii siis, loogem hümn, mis oleks vääriiline ja suuteline köitma meie õppurperet hümn, mis püüks läbi kooliajaloo, sündides õpilase julgust, indu, töotaketi ja armastust koolile, tuues vilistlasegi mõttelehel tagasi Academia päevile.

Paljud Tallinna keskkoolist omavad hümnid, miks ei või seda siis meiega, videvikutarid!

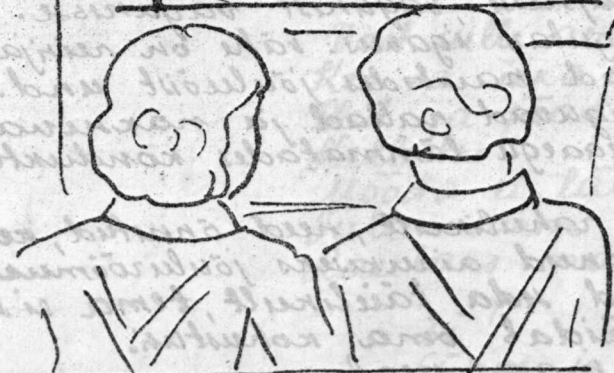
Julgeksime loota, et sellesse viisasse soovi suhtutakse tõsiselt, ja et me hümn võiks tulla esmakordselt ettekandele kooli 13. aastapäeval 13. veeb. 1933. Loodame, et korduv arv 13 me ettevõtlikke tütarlapse ei häiri.

Hümn ei tarvitse olla pikem kui 2-3 salmi. Hra anda varjunime all kinnises ümbruses ajakirjatoimetuse lükkemise hiljemaks 1 veeb. 1933.

Toimetus.

„ecclesiola in ecclesia”
Herrnhut
metodistid.

„Õpilaud, läheme nüüd
jälle edasi, aga
tunni lõpul ma
teid kuulin.

Täna loeme millest
ma teile mineval
tunnil juba rääki-
sin. Õpilaud, kus
tuleb lugema!?”

10-5

Õnnistud öö.

Seda sigavamale ööpimeduse tormab ähvi raudruun. Tõga hüplevad peaaegu tühjad vagunid ja raskuvad nased raudhaagid.

"Hehrast, kes maha lähevad, Raarikult, kes peale tulid?" hõikab konduktor sumedalt valgustatud, igavust kerdumise kupesse. Vasakpoolse akna juures virgub tukkuv muusikija, kisub ravaga silmad valla, heidab segast jälgu rahurikkusele; selle möödudes vajuvad väesti ta laud ning raske, korrapärane nohin kuulubal vännud händaja päralisjõudmist "unikulda".

Uniseit, jälgu järele vedades sammub konduktor kupest kupesse vagunist vagunisse. Hõikjal sama haigutav igavus: vähe on reitjaid ja needki mõnulevad nautides jõuleist und. Monotoonselt vinguvad rattad ja raskuvad haagid, kohati peaaegu lämmatades konduktori ükskõikset häält.

Magagu nad rahulikult, need õnnistud, kel-tele saatus määranud ainuks jõulurõõmsus une. Nautigu nad seda täielikult, tema ei sa- ga, ta vaid täidab oma kohustusi.

Rahu olgu maa peal.

Konduktor astub rongi teenijate rüümit. Seal on kaks ametvenda - sama loatuse valised. üks neist magab kõval pingil, pea mässitud amikkuube, teine konulab laua ääres, segab aeg- lault, nagu vastumeltselt kaard.

"A-a-h-hoo," fermitab ta siseastuvat ametvenda mõnusa haigutusega

Wõuante:

"Loo laule!!"
"Kruisid millist?" - ei seda tea..
Sest Kruis on müda ja pea..

Loo laule!!

"Elule laulda.."

Kruis tean

Et kätke hõbeda..

Ma ei saa!!

"Loo laule!!"

Ma jumalale

stänni pühendada

Ma ei saa..

Sest tundmata

ja võõras

Mulle ta!!!

Loo laule!!

"Ma armastus

si asi mu laulude

Sest temalegi määrat

On kadunud.

Ikka nõuad:

"Loo laule!"

"Aga millist?"

Vast sulle ainult
Kes sa ikka oled olnud,
Oled ja jääd,
Kellestki
Mööda ei läe
Sulle surm,
Laulaks ma

Si!
Sünge ja õudne ta,
sellest laulda ei tõi mu!

"TRÄNEREI"

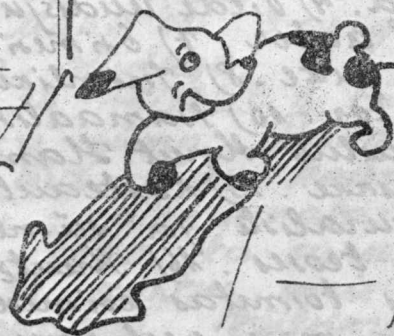
Handwritten notes in the right margin, including the word "TRÄNEREI" written vertically. The text is mostly illegible due to fading and bleed-through from the reverse side of the page.

TRÜKEREI

Hilisõhtul, kui armsad kaasvõitlejad
kodus puhkavad, töötab „Vikerikü“ toimetuse abilistega palatrukkulise-
kooli kantseleis. Einesse laua juures valmistatakse ajakirja olulisem osa:
tütarlaps, kellel näha said selg ja ristis jalad, on me kavikaturist
d. Semelton; ta viimas istuv õppur S. Kussar, jalg säänatud ümber
toolijala, varustab tähtede maalimisega. S. Sommerit jätkub rõõjale:
otrib keelevigu ja alustab tüüpnimist. Teise laua juures asuvaist õpilä-
sist kuulub nimine d. Hebers toimetusse, praegu aga mängib mustatöölist. Üle-
sõidul sõltuvad, jalgasid d. Kussar, on alati alivalmis irimkinged.

PIIMAPOOD

-Lo-se-

VIDEVIRU VARJUI

KROONIKA

Belmises numbris ilmunud ristlõnade lahendis.

Põikred: 1) Garbo 2) München 3) U.S.A. 5) Sam 8) aju
9) nakk 10) Sakala 12) Amor 13) Miki 14) luu
15) Narva 16) Srea 18) rse 20) reviiu 22) Al
23) ta 24) la 26) Poe 27) Patou 31) S.S.S.R.
32) saatan 33) aere.

Püstvad: 1) Gustav 2) Marlene 4) Asa 6) rummus
8) Osaka 11) amicus 17) Vera 19) aare
21) vivat 25) Jaapan 28) eos 29) juss 30) sa
34) matuur 35) õetica.

Hiijanduslik mõistatus.

- 1) "Õnnäe inimese" autor.
- 2) Metsanurga tähtsamaid töid.
- 3) Huulsaima realisti teoseid.
- 4) Vilde uudisjutte
- 5) Homerose töid.
- 6) "Puhastusküli" autor.
- 7) Õnimeni meile saabunud sentimentaalseid jutte.
- 8) "Irimliku komöödia" autor
- 9) "Muu" autor.
- 10) "Samaalini antulaule"
- 11) "Rahvus", kuhu kuulub "Knut Hamsun".
- 12) "Muu" realiste - näitekirjanikke.
- 13) "Lasteautoreid - daanlasi".
- 14) "Saksa naturaliste ja sümboliste".
- 15) "Hujund Goethe sentiment. teoses".
- 16) "Knutwaldi luuletiskogund".
- 17) "Mees, kes toimetas esimese Eesti trükikodu ilmumist".
- 18) "Üks muu keelmuundajaid".
- 19) "Rahvaalgustaja" autori esimene.
- 20) "Hiijandus-koole".
- 21) "Saksa romantikeid".
- 22) "Tuulearmurik autor".
- 23) "Asmus Lemperi teosed".
- 24) "Peategelau ristinimi M. Traini "Prints ja kirjuist".

Õieti leituna sõnade esimesed tähed annavad ühe tähtsama realisti maailmakirjanduses ja ta teose.

Lahendid anda toimetusele.

SPORT

Möödunud kuul võistles A. klassi võrkpallis nais-tele Kuhu gümn. ja II tüü. gümn. Meie naiskond kaotas mängu 3. gamega, mis oli ka tunitud, kuna meie A naiskond suhtub treeningusse väga passiivelt. (Võrumängus me naiskond võitis sama naiskonda.)

Õieti läbi muudatus naiskonna tressis. Pikade käistega sargi aamel kantase tšanavü mütsa, käistega trikood, mil es tšhid purasega: L.L.T.G.

27. II 32. võistles me naiskond B. klassis esma-
kord. Mäng oli 3-me gameline ja lõppes me nais-
konna võiduga.

4. III 32. võistles II tüü. gümn. naiskond A. klassis
Lendri gümn. Mäng oli otsustav meie. Kaota-
sime 16:12; 15:8. Naiskond oleks võinud mängida pa-
rumini, ka kannatas Parks isaläpste tšhid all,
mille tõlku ta surus kaks korda võru.

10. III 32. kohtus meie B. klassi naiskond bene gümn.
naiskonnaga. Viimise mängu 2:0.

Üldiselt peab märkima, et B. klassi nais-
kond suhtub võistlusse tõsisemalt, on hoolsa-
mad treeninguit kui A. klassi naiskond, hinna-
tes ka väärtalt vastast. A. naiskonnast aga
ei mängu käib treenimas vaid paar õpilast,
teised on kindlad oma võimeis, nii ei omata sü-
gugi kokkumängu. Juba aastaid olme loot-
nud A. naiskonna võidukust, mis on aga jää-
nud tulemata.

B. naiskonna koosseis: Lind, Vohu, Muis, Ratas,
Semelson ja Ruut.

Jaanuaris töötab toimuda spordiringi
pidu.

Hroonika.

13. XI 32. pidas lastevanemate Komitee oma traditsioonilise sügispeo ühes loteriiga. Esikava esit hoolitsetid Kultuur-, Spordi- ja Muusikaring, mis kaunisti õnnestus. Ruumid olid tulvil inimest; tantskäis aulas, koridores ja trepivaherikes - viimaste hääks omaduks oli see, et võis tantsida vabal valikul kõiki tantsu konaga, kuna „Bi-Ba-Bo“lt kandus sinna ainult mõningaid helikatkeid, mille üks arvas olevat kohased tangole, teine quick-stepile, kolmas koguni new-blueile. Tä eirelaua rikkalikud toiduvirvad kadusid tantsunütkimisest saadud isu tõttu ja lõpuks võis end kosutada vaid teeveega.

Lissetulek ületas ootused.

5. XII 32. asus uuesti oma ametikohuste täitmisele eestikeele õpetaja pr. Krüisa, ühtlasi lahkus prl. Florin.

20. XII 32. vabariigi koolist jõulu pühiks; samal päeval jagatakse ka tunnistusi ja päriskuid.

— Lisaks märkete täienduskooli märkide suhtes eelmises ajakirjas, peab mainima, et on õpilasi ka meie koolis, kes ei oma küllalt kohusetunnet. On tulnud ilmsiks, et meie õpilasi õhtul koolist vabaremisel vahetavad vormimütsi täienduskooli õpilaste kübaratega. Kuna omame süüski teataval määral intelligenti, peaks meist kauge olema tahe elada ennast võõraste sulgedega.

50.
00-695

HIND - 20 spt.